

ודאוד נפל לבור/יוסי טיין

דאוד ישב לו, מכווץ מאימה, , כמו אח גדול.
הגיע יעוב לבור, ובדרך סיפרו לו מה קרה: "דאוד בתחתית הבור שלתוכו נפל, הוא הרים ראשו לכיוון האנשים והקולות הקוראים אליו, מפתח הבור. אבל, מבטו הרחיק לכת למעלה מהאנשים, עד לשמיים.
"יא אללה", לחש בפחד, "האם נגזר עלי למות כאן, בבור הזה? לא תהיה לי הצלה?!"
חלק מהאנשים התחילו להתפזר, מיואשים. אי אפשר להציל את דאוד, כנראה.
אם נגזר על הבן - אדם למות, אין עצה ואין תבונה. יישאר בבור עד שימות. מה לעשות??
שלחו, בינתיים, לקרוא לאחיו, האח הגדול של דאוד, שחבריו היו קוראים לו בחיבה יעוב.
יעוב כבר מבוגר: נשוי, יש לו ילדים, דואג לכל המשפחה נפל לתוך הבור, והבור מלא מים ובוץ,
ובקושי הוא נושם. הוא צועק "תצילו, יא אנשים, תצילו!", באים, רוצים לעזור לו, להוציא אותו, אבל הוא, מה נגיד לך, יא יעוב, הוא עצמו אולי לא רוצה לצאת. זאת אומרת, רוצה לצאת מהבור, אם לא יצא ימות, אבל לא נותן שיוציאו אותו. הוא בעצמו לא נותן. תבוא ותראה בעצמך!".
יעוב הגיע לשפת הבור וקרא בקול: "דאוד, אחי, זה אני, יעוב!"
דאוד הרים את ראשו מתוך המים והבוץ וקרא: "יעוב, תציל אותי, יא אחי, תציל אותי".
יעוב שכב על שפת הבור, הושיט את ידו לדאוד וקרא בקול: "תן את היד, דאוד, תן את היד!"
אבל דאוד לא נע. "תן את היד, יא דאוד! תן!" דאוד לא נע ולא הזיז את ידו. נשאר יושב, בקושי נושם, אך לא נותן יד לאחיו.
"אתה לא יכול להזיז את היד?!" שאל יעוב.
"יכול", ענה דאוד, "יכול".
יעוב הזדקק, מיואש. "מה אמרנו לך?" אמרו לו האנשים מסביב. "ניסינו, ביקשנו, דיברנו, הוא לא רוצה שיצילו אותו. אומר שרוצה, אבל לא נותן את היד. יישאר זה בבור בלילה, אם לא יהיה מי שיציל אותו".
טוב, שייח עבדאללה הוא כל-יכול. חכם, מכיר את דאוד, יודע הכל. הלכו לשייח עבדאללה, התחננו, בכו, הבטיחו שישלמו מה שיגיד, רק שיבוא להציל את דאוד.
ימות דאוד בלילה, אם לא יהיה מי שיציל אותו.
נעתר השייח, בא. סיפרו לו בדרך, לשייח עבדאללה, את הסיפור: איך דאוד יושב בבור, איך לא נותן יד כשמבקשים ממנו, איך ביקשו ממנו "תן, תן, תן" והוא מסרב.
גהר שייח עבדאללה על פתח הבור וקרא: "דאוד!"
"כן" ענה דאוד, "כן".
"אני שייח עבדאללה, יא דאוד. באתי להציל אותך", דאוד, בשארית כוחותיו, גנח, "תציל אותי, יא שייח עבדאללה".
שייח עבדאללה הושיט את ידו לדאוד, לחש מספר מילים, ודאוד הושיט את ידו מיד לשייח עבדאללה. השייח תפס את ידו בחוזקה ומשך את דאוד החוצה, למעלה, לחיים.
זה כוחו של השייח.
יעוב, האח הגדול, הסתודד עם השייח: "מה אמרת לו? יא שייח עבדאללה, מה לחשת לו?"
שייח עבדאללה חייך, "אתם כולכם, מה אמרתם לו? -'תן את היד'. דאוד, גם אם החיים שלו בסכנה, לא ייתן שום דבר, גם לא את היד שלו, אף פעם לא נתן זה שום דבר לאף אחד, רק לוקח. אני? אני אמרתי לו 'קח את היד שלי', יא דאוד'. דאוד, גם אם הוא גוסס, ייקח, כל דבר ייקח. ימות ולא ייתן - אבל לקחת תמיד ייקח".